

NHỚ VỀ NHỮNG NGƯỜI BẠN THÂN THIẾT

Vào khoảng đầu niên học 1967-1968, dù đã tốt nghiệp, tôi vẫn thường quay lại trường Luật trên đường Duy Tân, vừa để thăm bạn bè, vừa để nhìn lại khung cảnh quen thuộc, nơi tôi đã cố gắng miệt mài đèn sách trong ba năm qua.

Vào thời gian đó, có một nhóm sinh viên ra tranh cử ban đại diện trường luật. Nhóm gồm có Trần Nguyên Ân, Lê Văn San, Hiệp Lê Công Tâm, Trần Nguyên Cường và rất nhiều bạn khác mà tôi không còn nhớ tên.

Chúng tôi họp hành thường xuyên tại nhà anh chị Cường-Oanh, rồi mặc nhiên lấy đó làm trụ sở liên lạc của nhóm.

Nhà Cường-Oanh nằm trên đường Phan Đình Phùng, sát Hội Việt Mỹ, gần trường luật, nên rất tiện liên lạc. Và lại vợ chồng Cường-Oanh lại cư xử hào phóng, sẵn sàng đóng góp tài lực và vật lực cho nhóm.

Thật sự trong nhóm chúng tôi đều là những sinh viên còn ăn bám cha mẹ, chỉ có Ân, San, Cường là có tiền, nên lúc nào họ cũng đóng vai anh hai chi địa cho hầu hết sinh hoạt của nhóm.

Trần Nguyên Ân (biệt danh Ân mập) dù là sinh viên, nhưng cũng là chủ cây xăng tại bùng binh cho Bến Thành. Lê Văn San (San thợ giày) lúc đó là đồng chủ nhân công ty BTC chuyên cung cấp giày cho quân đội. Cường-Oanh là con nhà đại gia, nói theo danh từ thời thượng.

Lấy cơ hoạt động tranh cử, chúng tôi họp hành liên miên để hoạch định chương trình, phân chia công tác, soạn diễn từ... Thật sự công việc chẳng có gì quan trọng, nhưng với tuổi trẻ năng động, chúng tôi vẫn say sưa theo đuổi giấc mộng trong đầu.

Nhiều đêm vì quá khuya, chúng tôi không tiện về nhà, nên ngủ luôn tại nhà Mạnh Thường Quân Cường-Oanh.

Anh chị Cường-Oanh lập gia đình sớm, nên lúc đó đã có cháu Vũ, con trai đầu lòng khoảng 1 tuổi. Tiểu gia đình này chiếm trọn tầng 3 trong một căn biệt thự 4/5 tầng đồ sộ trên đường Phan đình Phùng. Mỗi tầng rộng thênh thang, có nhiều phòng ốc, nên chúng dùng thoải mái tá túc thường ngày tại đây.

Phòng họp nằm trong dãy nhà ngang ăn thông với nhà bếp, từ đó nối với tầng trệt dùng làm phòng khách và phòng ăn cho đại gia đình.

Họp hành tụ hội nhiều người nên phát sinh ra tiệc tùng văn nghệ, đánh bài mỗi khi có dịp. Nhiều đêm sòng bài xập xám, xì phé đông vui với nhiều con bạc xúng xồ. Những lời vui đùa, trêu chọc hay giận dữ vang lên từng hồi. Trong đó tiếng của Dũng “vịt”, Ngọc “nháy” là to nhất.

Trần Nguyên Cường là một sinh viên cao ráo, đẹp trai, có năng lực Tuy ít nói, nhưng nụ cười hóm hỉnh luôn luôn nở trên môi. Chị Oanh là một người nữ sinh viên luật trẻ đẹp, thông minh và đảm lược. Hai vợ chồng đều quý bạn bè nên thường tổ chức tiệc tùng đình đám.

Sau này, chị Oanh là đồng nghiệp với chúng tôi trong luật sư đoàn Sài Gòn. Cường tốt nghiệp cử nhân, phục vụ trong ngành truyền hình.

Các bạn cùng thời có Lê Công Tâm, một sinh viên tháo vát, năng động và có nhiều sáng kiến, cũng túc trực thường xuyên tại đó. Vợ Tâm, chị Tuyên là bạn thân bà xã tôi. Chính vợ tôi đã giới thiệu Tuyên với Tâm để hai người kết duyên vợ chồng. Tâm, Tuyên cùng hành nghề luật sư tại Sài Gòn trước 1975.

Tâm-Tuyền là những người bạn tốt mà chúng tôi liên lạc ngay khi vừa đặt chân đến Hoa Kỳ năm 1978. Lúc nào hai vợ chồng cũng vui vẻ và nhiệt tình giúp đỡ bạn bè.

Vào khoảng năm 1980-1981, chúng tôi lại vui mừng tái ngộ tại Little Saigon trên bước đường tỵ nạn. Trước là Cường. Vài năm sau là chị Oanh và các cháu.

Anh chị Cường-Oanh là người rất quảng giao, nên đã quy tụ thêm nhiều bạn mới cũ như Nguyệt-Thịnh và Tiến-Đức. Sau đó, chúng tôi trở thành thân thiết qua những chuyến đi xa. Trước là qua Mỹ, rồi tới vài khu bãi biển miền trung California, qua Canada mùa thu lá rụng, rồi chuyển về thăm Việt Nam.. . Những cuộc hành trình đó đã để lại rất nhiều kỷ niệm đẹp trong lòng chúng tôi.

Cuối tháng tám năm nay là ngày kỷ niệm 50 năm thành hôn của anh chị Cường-Oanh.

Năm mươi năm là nửa thế kỷ. Một hành trình rất dài trong đời sống hạn hẹp trăm năm.

Chúng tôi cầu chúc anh chị Cường-Oanh thật nhiều hạnh phúc, sức khỏe tốt, để cùng nắm tay nhau bước tiếp trên con đường mong ước tương lai.

Cũng nhờ những buổi tiệc tùng văn nghệ tổ chức tại nhà Cường-Oanh mà chúng tôi nên duyên chồng vợ . Vô tình hay hữu ý, quý vị là những người làm mối mát tay, đã tạo ra một cuộc nhân duyên tốt lành.

Bài viết ngắn gọn này là để nhắc lại tình bạn thân thiết từ thời sinh viên cho đến lúc tóc đã phai màu. Kể ra cũng đã trải qua trên dưới 45 năm.

Nguyễn Việt Đĩnh & Nguyễn Bích Ngọc

Tùng Sơn Trang

7/2014